

R
E
P
L
I
Q
U
E

KULTUR

·

KRITIK

·

OPINION

·

LITTERATUR

·

ANMELDELSER

Replique, 2. årgang 2012

Redaktion: Rasmus Pedersen (ansvh.), Christian H. Skov og Anders Orris

Skriftet er sat med Book Antiqua, Myriad Pro

Udgives af forlaget Munch & Lorenzen

www.critique.ksaa.dk/replique

ISSN: 2245-0165

© Munch & Lorenzen

Det politiske og tilværelsens orden

KRONIK – Vores politiske system hviler på den kristne opfattelse af mennesket som begrænset af syndefaldet, modsat den revolutionære idealisme.

Af Christian Langballe, MF

MED LOV SKAL LAND BYGGES

Den 2. tirsdag i oktober åbnede folketinget. Jeg deltog for første gang som nyvalgt. Det var både højtideligt og festligt. Man begynder med en åbningsgudstjeneste, hvor man som politiker bliver mindet om, at Danmark er et gammelt kristent land, men også at tilværelsen har en skabt orden, der er hegnet ind af lov og ret. Loven og retten er det beskyttende bolværk og værn mod den menneskelige synd og ondskab, der konstant gør oprør mod tilværelsens orden. Intet samfund kan bestå, uden at denne tilværelsens orden respekteres. Uden respekten for lov og orden ville landet gå til grunde og opløses i anarki og kaos. De græske filosoffer såsom Platon og Aristoteles vidste, at der var en klar sammenhæng mellem sjælens orden og samfundets orden. Beherskes sjælen af et revolutionært kaos, får det indflydelse på staten og omvendt. De afskyede revolutionen, fordi den forvandlede den civiliserede borger til en vild barbar og slap menneskets allerværste lidenskaber og drifter løs. Det kristne budskab gav de ødelæggende lidenskaber og drifter navn: Arvesynd. Mange moderne politikere sidder med himmelvendte øjne, når man nævner kristendommen i forbindelse med det politiske, men det er altså en afgørende forudsætning for ordentligt og nøgternt syn på politik, at man tager

arvesynden alvorligt. Der er nemlig to ting, der i kristendommen kan føres bevis for. Det ene er, at tilværelsen hviler på en orden, og det andet er arvesynden. Dermed er det politiske arbejde også sat på plads. Vores væsentligste opgave er at lovgive i synderes verden og dermed værne om tilværelsens orden til gavn for Danmark og det danske folk. Hermed også sagt, hvad politik ikke er. Det er ikke en vej til et paradissamfund, sådan som moderne revolutionære ideologer har hævdet. Derfor angiver åbningsgudstjenesten en afgørende forudsætning for det politiske arbejde.

VELKOMMEN TIL HIPPIEKOLLEKTIVET

Lad mig vende tilbage til åbningsgudstjenesten. Biskop Peter Skov Jacobsen holdt en prædiken, der for nu at sige det pænt var en tynd kop te. Godt at evangeliet står fast, og at vi fik sunget nogle ordentlige salmer. Det redder altid gudstjenesten.

Bagefter skulle vi over i folketinget. Vi gjorde os klar til at Dronning Margrethe ankom. Nu udspillede der sig så en seance, der for mig tegner et klart billede af den nye regering. Vi rejste os op og så op, da dronningen og kongefamilien indtog deres pladser. Knap nok havde vi sat os ned, før Zenia Stampe og folkene fra Enhedslisten marcherede ind. De ville ikke rejse sig for Dronningen. De ville ikke rejse sig af respekt for grundloven. Da jeg så det, tænkte jeg: "Velkommen til hippiekollektivet, velkommen til børnehavnen". Det blev ikke bedre af, at hovedparten af regeringens ministre sad ned og snakkede højlydt, da Dronningen forlod folketinget.

Jeg er ikke den, der falder på halen for hofrøgelse og ceremonivæsen. Det overlader jeg til Billedbladet, men Dronningen er i kraft sit embede indbegrebet af Danmarkshistorien. Embedet gør hende til en levende markør og et vidnesbyrd om vores kultur, vores historie, og hvem vi er som folk. Kongehuset og folkekirken er de to afgørende institutioner, der binder os sammen som et folk. Siden grundloven blev skrevet i 1849 er kongemagten blevet mere og mere begrænset, og ser man nøgternt på det, kan man jo godt stille det spørgsmål, om Dronning Margrethe i dag ikke blot er en kransekagefigur, men hun er altså noget mere. Hun er en personifikation af vores historie. Hun er den person, som vi kan samles om som et folk. Derfor er der også i dag al mulig grund til at værne om grundloven og det forhold, at monarkiet er tilegnet paragraf 2 og 3, og at folkekirken behandles i paragraf 4. Det er jo en gammel historie, at De Radikale er multikulturelle halahippier, som gerne vil af med alt det, som gør Danmark til Danmark. Det gælder kongehuset og folkekirken. Det er heller ikke underligt, at Enhedslisten ikke bryder sig om kongehuset. De er jo gammelkommunister og vil have afskaffet både kongehuset, folkekirken, militæret og politiet (se deres principprogram). Alligevel var det en pinlig happening, der blev opført ved folketingets åbning.

Denne fornemmelse har sat sig fast. Der er tale om et nyt ungdomsoprør. Den nye regering vil gøre op med ti års borgerligt styre og navnlig med Dansk Folkeparti. Ved at udnævne unge ministre vil Helle

Thorning Schmidt, Margrethe Vestager og Villy Søvndal gerne signalerer, at den nye regering repræsenterer ungdommen, det progressive og fornyelsen, mens navnlig vi i Dansk Folkeparti anses for at stå for det gamle, sorte og reaktionære. De nye unge ministre fører sig frem med en selvsikkerhed og arrogance og udtrykker med hele deres attitude, at de er de unge og progressive og derfor altid har ret. Der er kommet en helt ny ungdomskultur på Christiansborg, og det er en pest. Hertil kommer, at et par stykker af ministrene er komplet uvidende om deres ministerområde. Det gælder ikke mindst Manu Sareen, hvis uvidenhed om folkekirken stort set er uden huller, men alligevel tromler han ind over folkekirken som et næsehorn. Ud fra valgsproget "jeg er ikke teolog, men politiker og chef for folkekirken", fører han sig frem som den revolutionære frelser, der skal lave folkekirken om, så den passer ind i en postmoderne og multikulturel virkelighed. For en, der som jeg holder uendelig meget af folkekirken, er det meget trist at være vidne til. Selvfølgelig er det ikke blot et spørgsmål om ungdomskultur og uvidenhed. Det er mere grundlæggende et spørgsmål om, hvad politik er.

TO SYN PÅ POLITIK

Der findes to grundlæggende syn på politik. Det første er konservativt. Det tager udgangspunkt i, at tilværelsen har en orden, og at det er helt afgørende, at der bliver værnnet om denne orden igennem en klog og fornuftig lovgivning. Det andet syn er revolutionært. Her drejer det sig om at skabe paradiset på jorden. Den revolutionære respekterer

ikke, at tilværelsen hviler på en orden eller mere præcist: Den revolutionære vil have brudt denne orden ned. Først når man har fået brudt alt ned, kan det nye tusindårsrige bryde frem. Det revolutionære dogme er, at virkeligheden ikke er til på forhånd, men at den er noget, som politikerne skaber. På den måde bliver politikerne til sociale entreprenører, der former og skaber det nye samfund, det nye menneske. De anerkender ikke, at tilværelsen har en orden, og de anerkender ikke arvesynden. Vi kender den form for revolutionær tænkning fra forkromede totalitære ideologier som kommunismen, men den findes også i en postmoderne, kulturel relativistisk light-udgave, der bedst kan sammenfattes med ordet: Multikulturalismen. De multikulturelle har den holdning, at årsagerne til alle menneskelige konflikter er at finde i det religiøse, kulturelle og historiske fundament, som de europæiske nationalstater bygger på. Kan man få nedbrudt alle forskelle, vil verden forene sig i et lykkeligt globalt landsbyparadis. Det er i høj grad denne tænkning, der gennemsyrrer den nye regerings værdipolitik, mest af alt fordi De Radikale ikke blot svinger taktstokken i forhold til den økonomiske politik, men i mindst lige så høj grad gør det i forhold til værdipolitikken. De er bannerførerne for den multikulturelle ideologi. Den multikulturelle ideologi har allerede ødelagt blandt andet England, og den har gjort islam til en frygtindgydende magtfaktor. Det åndelige forsvarsværn, som vores historiske og kulturelle forankring og mindst kristendommen har været, er ved at erodere væk. Den multikulturelle

ideologi er en af de væsentlige årsager til forfaldet. Det er interessant at bemærke, at Englands premiereminister, David Cameron, forleden udtalte, at multikulturalismen har spillet fallit. Angela Merkel har sagt det samme, men i Danmark har vi en regering, der vil sætte turbo på det multikulturelle projekt. Medicinen mod multikulturalismen er et konservativt syn på det politiske, hvor man respekterer og værner om tilværelsens orden i skyldig hensyntagen til, at der konstant sker en historisk udvikling, og at vi derfor må forandre for at bevare, som Edmund Burke har sagt det. Når der tales om tilværelsens orden, kommer man ikke uden om kristendommen. Den er Danmarks åndelige ryggrad, og den minder os om, at tilværelsen har en orden, og at der er noget, der hedder arvesynd. Den erkendelse er der mere end nogensinde før brug for i dansk politik.